

BASIS TADJWIED

*Vertaald uit het boek
'Asaan Tadjwied'*

Ladjna Ima'illah Nederland

Voorwoord

Beschouw de dienstbaarheid aan het geloof als een zegen van
Allah

Verlang nooit een beloning in ruil ervoor

Ik herinner mij vaak deze woorden van Hazrat Mirza Masroor Ahmad, Khalifatul-Masih V ^{atba} (moge Allah zijn Helper zijn) die hij gedurende een Āmla mulaqat van 10 okt. 2015 als een mooie advies met ons deelde. Het is een bijzondere gunst van Allah dat op het moment dat ik de nationale verantwoordelijkheid voor de Taliem / Onderwijs afdeling kreeg (oktober 2013 - september 2019), ik de kans heb gekregen om persoonlijk ook veel te leren naast het verrichten van de djamaat taken. Toen ik in het begin Koran lessen / klassen organiseerde voor de ladjna, schaamde ik me zich enigszins ervoor dat ik zelf geen tadjwied (regels) kende. Toen heb ik besloten om onder het systeem van ladjna tadjwied te gaan leren. Allereerst heb ik de tadjwied cursus gevolgd bij mevrouw Imtiaz Butt Sahiba. Later heb ik ook het Moallima (onderwijzer) certificaat behaald en heb ik tegelijkertijd nog een keer de letterlijke vertaling van de Koran geleerd van mevrouw Nusrat Zafar Sahiba, Alhamdulillah.

Bij het regelen van de lessen in die tijd dacht ik er vaak aan dat er voor ons ook een tartaal syllabus moet zijn waarvan de volgorde van de onderwerpen in overeenstemming zou zijn met die van de lesstof van onze klassen / lessen en waarvan de inhoud / stof makkelijk is voor de nieuwe leerlingen. En dat het ook vertaald moet zijn in het Nederlands voor het gemak van de kinderen die wel Urdu kunnen spreken maar het niet kunnen lezen en voor het gemak van de overige Nederlandstaligen. Er werd toen een begin gemaakt aan dit werk maar dat werd slechts in kleine mate gedaan. Dit werk werd in juli 2020 hervat. Alhowel de afgelopen twee jaren overschaduwd werden door

veel schade in de wereld veroorzaakt door Covid-19 waarbij enerzijds veel van onze dierbaren ons hebben verlaten en ook ons werk werd beïnvloed, anderzijds heeft het ons ook tijd gekost, maar alsnog is dit werk voltooid, Alhamdulillah.

Dit boek is in eerste instantie in het Urdu geschreven waarvoor ik mevrouw Imtiaz Butt Sahiba erg dankbaar ben die mij bij elke stap heeft begeleid. Iedere keer zijn de tadjwied regels die ik schreef door haar gecorrigeerd. Er is constant onderzoek gedaan naar deze onderwerpen, zodat er zelfs per ongeluk niks wordt weggelaten en voor de bespreking van ieder onderwerp zijn er steeds meerdere vergaderingen gehouden. Daarnaast wil ik ook graag mevrouw Foqia Irfan Sahiba en mevrouw Shamim Mazhar Sahiba bedanken. Zij beiden hebben ook heel hard gewerkt voor dit boek. Het typen van dit boek, zorgen voor afbeeldingen, rangschikking en kleurcodering heb zelf ik gedaan, maar al deze onderwijzeressen hebben overal veel geholpen van het verbeteren van fouten, de juiste selectie van woorden tot aan de laatste nakijkronde. Voor het nakijken van de definitieve versie van het Urdu boek ben ik mevrouw Munazza Saleem Sahiba uit Duitsland ook dankbaar.

Toen de schrijffase van het Urdu boek af was, was de volgende fase het vertalen van het boek naar het Nederlands. In ons land Nederland zijn er maar weinig mensen die goed kunnen vertalen vanuit het Urdu naar het Nederlands of zij hebben al te veel werk. Het was een lastige situatie. Ik heb in mijn leven vele malen ervaren dat als het gaat om een taak / opdracht gerelateerd aan het geloof, dan zorgt Allah zelf voor gemak en lost de problemen op. Ik ben mevrouw Samra Nazir Sahiba dankbaar dat zij in het begin wat heeft geholpen. Vervolgens heb ik mevrouw Nadia Samreen Sahiba verzocht om mij te helpen bij het vertalen. Ik gaf haar daarbij aan dat ik verder zelf zou zorgen voor alles met betrekking tot afbeeldingen, rangschikking / volgorde en kleurcodering. Ik ben haar zeer

dankbaar voor haar bereidheid voor het grotendeels vertalen van het werk en voor haar harde werk met betrekking tot de laatste controle en het nakijken van de uiteindelijke versie van het Nederlandse boek. In het Nederlandse boek hebben we geprobeerd het Urdu-boek te weerspiegelen. Er zijn dus dezelfde afbeeldingen en kleuren gebruikt om te zorgen voor een goede harmonie tussen beide boeken. Ik ben mevrouw Rubina Joemmanbaks Sahiba dankbaar voor de grammaticale correcties van het Nederlands.

Ik wil graag Murabbi Safeer Siddiqui Sahib enorm bedanken voor de eind correctie van dit boek.

Tot slot ben ik vanuit de grond van mijn hart dankbaar aan Sadr Sahiba Ladjna Ima'illah, mevrouw Attia Aslam Sahiba, dat zij mij de toestemming heeft gegeven om dit boek te schrijven en te publiceren.

Ik bid tot Allah dat dit boek nuttig mag zijn voor vele kinderen en volwassenen, en dat zij door middel van dit boek in staat worden gesteld om de Koran op de juiste manier te lezen. Ik zou jullie allen ook graag willen verzoeken om te bidden voor mij en voor alle zusters die met dit boek hebben geholpen. Moge Allah hen allemaal zegenen met de beste beloning en moge Hij onze inspanningen aanvaarden, Amien.
Djazakumullah ahsanal djaza.

Met nederig verzoek voor gebed
Hoogachtend
Fadia Daud

Inhoud

Nr.	Onderwerpen	Blz.
1	Ilmut-tadjwied / عِلْمُ التَّجْوِيدِ	8
2	Tartiel / تَرْتِيل	9
3	Het Arabische alfabet (Hurūf-e-tahadjjie) met de juiste uitspraak	11
4	Het verschil tussen alif (ا) en hamza (ء)	11
5	Magāridj / مَخَارِج	12
6	Tarqieq en Tafgiem / تَرْقِيقٌ وَتَفْجِيمٌ	20
7	Harakāt (َ , ِ , ُ)	22
8	Sukūn (ْ)	23
9	Qalqala	24
10	Hurūf-e-madda / Madda letters	24
11	Hurūf-e-isjbāija / Isjbāija letters (ِ , َ , ُ)	25

Nr.	Onderwerpen	Blz.
12	Hurūf-e-lien / Lien letters	26
13	Sjadd / Tasjied (ّ)	26
14	Extra letters en blanke letter-delen	27
15	Tanwien (ة , ة , ة)	28
16	Regels voor nūn-sākin (ن) en tanwien	28
17	Regels voor mīm-sākin (م)	32
18	Maddāt	33
19	Hurūf-e-muqattiāt / Muqattiāt letters	39
20	Diversen: sād (ص) of sīn (س) lezen	40
21	Ma'arfat-ul-wuqūf	40
22	Waqf	41
23	Ibtidā (beginnen) en l'āda (hervatten)	45
24	Alif zaida (extra alif)	48
25	Rumūz-e-auqāf (stoptekens)	50

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Alvorens kennis te maken met een leer / wetenschap is het van essentieel belang om bekend te raken met de definitie, het onderwerp, en het doel daarvan. Het is erg belangrijk om **tadjwied regels** (Ilmut-tadjwied oftewel de wetenschap van de recitatie van de Heilige Koran) te kennen zodat men op de juiste manier de Arabische woorden en letters van de Heilige Koran kan uitspreken en reciteren.

Ilmut-tadjwied / عِلْمُ التَّجْوِيدِ

Definitie Tadjwied: Het woord tadjwied is afgeleid van **djajada / جَدَّ**, wat letterlijk betekent: **excellentie, verbeteren en goed maken**. De onderwijzers hebben deze term als volgt gedefinieerd: **de Arabische letters vloeiend en op een mooie manier uitspreken terwijl men rekening houdt met de juiste uitspraak van de letters vanuit hun desbetreffende articulatieplaatsen (magāridj) en hun eigenschappen**. (bijv. juiste lengte en nadruk geven aan de letters onder verschillende omstandigheden)

Het onderwerp: Het onderwerp van tadjwied bestaat uit het Arabische alfabet van **ا** tot **ي** en de Heilige Koran is samengesteld uit deze letters. Met andere woorden (het onderwerp van) tadjwied gaat vooral over de Heilige Koran.

Het doel: Men heeft altijd een bepaald doel in zicht om een leer / wetenschap te leren, anders is het vergaren van die kennis nutteloos. Het doel van de tadjwied is om de Heilige Koran vloeiend, en met correcte Arabische uitspraak en toon te reciteren nadat men de tadjwied regels heeft geleerd. Allah de Almachtige heeft de Heilige Koran in het Arabisch geopenbaard.

De taal van de Heilige Profeet ^{sa} en zijn metgezellen ^{ra} was puur Arabisch. Na de Heilige Profeet ^{sa} werd de Heilige Koran aan ons overgedragen via zijn metgezellen ^{ra} en volgelingen. Voor de Arabieren is het makkelijk om de Heilige Koran te lezen, maar voor de niet-Arabieren is het belangrijk om de tadjwied regels te leren om de Heilige Koran op de juiste wijze te kunnen reciteren. Als men de letters niet op de juiste wijze uitspreekt, leidt het niet alleen tot een verandering in de betekenis van de woorden, maar deze praktijk ontnemt ook de ware gratie en schoonheid van de Heilige Koran. Zodoende begaat men een overtreding. Dit geldt o.a. voor bijvoorbeeld **madda letters** (lange klinkers), **ghunna letters** (nasale klanken), **tasjdied letters** (verdubbelde klanken) en in het geval van de volgende letter combinaties als zij (qua uitspraak) door elkaar worden gebruikt:

ث & س , ذ & ض , ه & ح , ك & ق , ت & ط

Het belang ervan: Pas na het leren en toepassen van de tadjwied regels kan de Heilige Koran met de correcte Arabische uitspraak en toon worden gereciteerd. Deze leer heeft voorrang boven alles omdat dit te maken heeft met de zuivere, Goddelijke leer(stelling). En pas nadat men het heeft geleerd, kan men in staat zijn om het welbehagen van Allah en beloning in beide werelden te kunnen verdienen.

Tartiel / تَرْتِيل

Het woord tartiel betekent: **lezen**. De term tartiel houdt in: **het rustig en begrijpend lezen van de Heilige Koran en dat op een mooie manier doen**. Hierover heeft Allah de Almachtige Zelf in Zijn Boek, de Heilige Koran gezegd:

وَرَتَّلْنَاهُ تَرْتِيلًا (Sūrah Al-Furqān 25:33)

En Wij hebben hem duidelijk en geleidelijk uiteengezet.

وَرَتَّلِ الْقُرْآنَ تَرْتِيلًا (Sūrah Al-Muzzammil 73:5)

En zeg de Koran duidelijk en aandachtig op.

Een Hadith (gezegde) van de Heilige Profeet Mohammad ^{sa} luidt:

خَيْرُكُمْ مَنْ تَعَلَّمَ الْقُرْآنَ وَعَلَّمَهُ (Kitābul-Bukhari)

De beste onder jullie is degene die de Heilige Koran leert en het aan anderen onderwijst.

Hadhrat Ali ^{ra} heeft de term tartiel als volgt uitgelegd:

التَّرْتِيلُ هُوَ تَجْوِيدُ الْحُرُوفِ وَمَعْرِفَةُ الْوُقُوفِ (Al-Itqān)

Tartiel houdt in: het articuleren van de letters volgens tadjwied (regels) en het herkennen van waqf momenten (stoppen / pauzeren) en het correct toepassen van waqf (regels).

Onderdelen van tartiel: Tartiel bestaat uit 2 categorieën:

1. Tadjwied-ul-hurūf en 2. Ma'arfat-ul-wuqūf. Deze beide onderdelen zijn weer in 2 subcategorieën onderverdeeld.

Onderdelen van tartiel

1. Tadjwied-ul-hurūf

2. Ma'arfat-ul-wuqūf

1. Magāridj-ul-hurūf

2. Sifāt-ul-hurūf

1. Kéfiat-e-waqf

2. Mahl-le-waqf

1. Sifāt-e-lāzima

2. Sifāt-e-āridha

Het Arabische alfabet (Hurūf-e-tahadjjie) met de Nederlandse uitspraak

خ	ح	ج	ث	ت	ب	ء / ا
خَا ga	حَا ha	جِيمُ djīm	ثَا tha	تَا ta	بَا ba	أَلِفٌ / هَمْزَةٌ hamza / alif
ص	ش	س	ز	ر	ذ	د
صَادُ sād	شَيْنُ sjīn	سَيْنُ sīn	زَا za	رَا ra	ذَالُ zāl	دَالُ dāl
ق	ف	غ	ع	ظ	ط	ض
قَاتُ qāf	فَا fa	غَيْنُ ghain	عَيْنُ ain	ظَا z'a	طَا t'a	ضَادُ dhād
ي	هـ / ه	و	ن	م	ل	ك
يَا ja	هَا / هَا ha	وَاوُ wao	نُونُ nūn	مِيمُ mīm	لَامُ lām	كَافُ kāf

Het verschil tussen alif (ا) en hamza (ء)

Wanneer ا zonder sukūn en tekens voorkomt, dan wordt dit alif genoemd. Maar wanneer alif met sukūn of tekens voorkomt, dan is dit een ء .

Voorbeelden: ا - وَمَا , لَنَا , لَا   ء - أَقْرَأَ , أَوْ , أَتَدْرَسُ

Magāridj / مَخَارِجُ

Magāridj-ul-hurūf is het eerste onderdeel van Tadjwied-ul-hurūf.

Dit woord is het meervoud van het woord **magradj** / مَخْرَجٌ wat afgeleid is van **garadja** / خَرَجَ , het woord betekent: **hij kwam uit**, dus dit betekent letterlijk: **uitgang**. Deze term wordt gebruikt om daarmee: **een plaats in de mond aan te geven die gebruikt wordt om een klank, letter of woord te produceren of uit te spreken**.

Osoel-e-magradj: Osoel is het meervoud van **asal** / أَصْلٌ .

Dit woord betekent letterlijk: **wortel / oorsprong**. Deze term verwijst naar **de plaatsen waar de magāridj oftewel de uitspraak en articulatie van letters vandaan komt**. Met andere woorden, **osoel-e-magradj** verwijst naar de verschillende articulatiepunten in de mond waar de klanken van de letters geproduceerd worden. Over het algemeen bevinden zich in totaal 5 articulatieplaatsen (osoel-e-magradj) in de mond. Sommige geleerden beschouwen tanden en de huid ook als aparte articulatieplaatsen. In totaal zijn er **17 magāridj** die zich in de volgende **5 articulatieplaatsen** bevinden.

1. Djoef-e-dahan (mond- en keelholte) (1 magradj)
2. Al-halq (de keel) (3 magradj)
3. Asj-sjafatén (de lippen) (2 magradj)
4. Al-gésjoem (de neusholte) (1 magradj)
5. Lisān (de tong) (10 magradj)

1. Djof-e-dahan (de mond- en keelholte): (Hurūf-e-hawaieja / lange klinkers) - (1 magradj) - (3 letters)

☆ Madda letters / verlengingsletters ا , و , ي - Deze letters worden uitgesproken uit de mondholte.

Voorbeelden: ا - إِهْدِنَا , يَمَّا , يُؤَلِّدُ - و
عَظِيمٌ , أَلَدَيْنَ - ي

2. Al-halg (de keel): (Hurūf-e-halqie / keel letters) - (3 magradj) - (6 letters)

☆ Adnā: غ , خ - Het hoogste gedeelte van de keel vlak na het einde van de tong.

☆ Wasatā: ع , ح - Het middelste gedeelte van de keel.

☆ Aqsā: ه , ء - Het laagste gedeelte van de keel, dichterbij de borst.

Voorbeelden: غ - مَعْضُوبٍ , غَيْرَ - خ - حَلَّوْا , يُجَادِعُونَ
ع - أُنْعِمْتَ , عَلَيْهِمْ - ح - الْحَمْدُ , أَلْفَلِحُونَ
ه , إِهْمٌ - ء - مُسْتَهْزِئُونَ , سَوَاءٌ -

3. Asj-sjafatén (de lippen): (Hurūf-e-sjafawie) - (2 magradj) - (4 letters)

☆ ف - 2 bovenste voortanden tegen het natte deel van de onderlip.

☆ Itbāq-e-sjafatén (beide lippen op elkaar:

ب - Het natte deel van beide lippen op elkaar.

(De lippen raken elkaar en daarna scheiden ze wanneer deze

letter wordt uitgesproken)

م - De droge buitenkant van beide lippen op elkaar.

(De lippen raken elkaar en daarna scheiden ze wanneer deze letter met een nasale klank wordt uitgesproken.)

☆ Inzimām-e-sjafatén: و - Beide lippen maken een ronde vorm.

Voorbeelden: ب , نَعِيدُ - ف , فَأَخْرَجَ , فَمَا - ف

وَهْمٌ , وَلَا - و , مَلِكٍ - م

4. Al-Gésjoem (de neusholte): (Ghunna letters / nasale klanken) - (1 magradj)

Het gaat hier om de letters ن ghunna , م ghunna ,
en tanwien (letters met dubbele harakāt).

Voorbeelden: م ghunna - مَّا , اِمَّا - اِمَّا ن ghunna

tanwien: بَصِيرٌ , فَوْقٌ - بَرَبُوتٍ , اَعْتَابٌ - نَارًا , جَمِيْعًا -

(NB: Ghunna is de benaming voor de rinkelende nasale klank uit de neusholte waarbij men kort pauzeert / stopt op deze nasale klank)

5. Lisān (de tong): (totaal 10 magradj) - (totaal 18 letters)

Lahāt: (Hurūf-e-lahātijja / letters gearticuleerd m.b.v.de huig) -
(2 magradj) - (2 letters)

☆ ق - Het verst gelegen achterste gedeelte van de tong tegen het zachte gehemelte naast de huig.

☆ ك - Ongeveer dezelfde articulatieplaats als ق , maar dan ietwat in de richting van de mond (namelijk bij het harde gehemelte).

Voorbeelden: إِيَّاكَ , إِلَيْكَ - ك شِقَاقٍ , يُنْفِقُونَ - ق

Sjadrijija: (Hurūf-e-sjadrijija) - (1 magradj) - (3 letters)

☆ ج , ش & ي - Het middengedeelte van de tong tegen het gehemelte.

Voorbeelden: يَشْعُرُونَ , غِشَاوَةٌ - ش تَجَارَهُمْ , بَجِيدٌ - ج

يَكْذِبُونَ , يُجْلِعُونَ - ي

Hāfijja: (Harf-e-hāfijja) - (1 magradj) - (1 letter)

☆ ض - Een of beide zijanten van de tong tegen de binnenkant van de achterste 5 kiezen.

Voorbeelden: مَعْضُوبٌ , مَرَضٌ , وَلَا الضَّالِّينَ - ض

(NB: 5 kiezen = nawādjiz+ 3 t'awāhin + zawāhik)

Tarafijja: (Hurūf-e-tarafijja) - (3 magradj) - (3 letters)

☆ ل - Het puntje en de zijkant van de tong tegen 4 tanden en het bijbehorende tandvlees.

(NB: 4 tanden= thanāja, rabā'ie, anjāb, zāhik)

☆ ن - Het puntje en de zijkant van de tong tegen 3 tanden (thanāja, rabā'ie, anjāb)

☆ ر - Het puntje van de tong tegen 3 tanden (thanāja, rabā'ie, anjāb)

Voorbeelden: أَمِنَ النَّاسُ , يُؤْمِنُونَ - ن عَلِيمٍ , عَلَى - ل

رَزَقْنَاهُمْ , لِأَرْيَبٍ - ر

Nitijja: (Hurūf-e-nitijja) - (1 magradj) - (3 letters)

☆ ت , د & ط - Het puntje van de tong tegen de wortels van de bovenste 2 voortanden.

Voorbeelden: ت - نَعْبُدُ , بِالْهُدَى - د مُهْتَدِينَ , تُفْسِدُوا - ت
شَيْطَانِهِمْ , صِرَاطَ الَّذِينَ - ط

(NB: Nit is de benaming voor het holle gedeelte van het tandvlees naast het gehemelte.)

Lithwijja: (Hurūf-e-lithwijja) - (1 magradj) - (3 letters)

☆ ث , ذ & ظ - Het puntje van de tong (aan de voorkant van de tong) tegen de rand van de bovenste 2 voortanden. (De tong gaat voorbij de voortanden)

Voorbeelden: ث - إِذَا , ءَأَنْذَرْتَهُمْ - ذ ثَمَرَةٍ , كَمَثَلِ - ث
ظَلُمْتِ , عَظِيمٌ - ظ

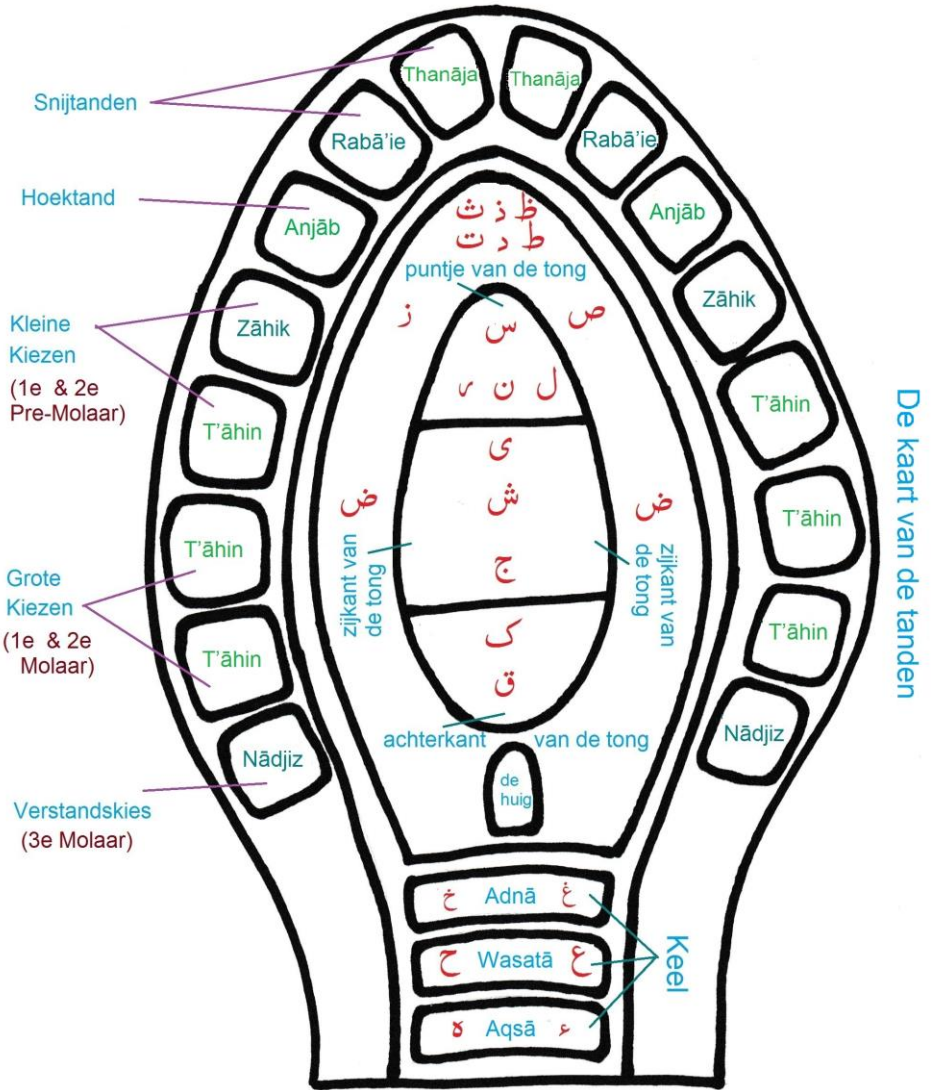
Safierijja: (Hurūf-e-safierijja) - (1 magradj) - (3 letters)

☆ ز , س & ص - Een sissend geluid bij contact van het puntje van de tong met de boven- en ondertanden terwijl ze op elkaar komen of dichtgaan. De uitspraak van deze letters klinkt min of meer als een fluitende klank.

Voorbeelden: ز - سَوَاءٌ , يَكْسِبُونَ - س رَوْحَكَ , أَنْزَلَ - ز
صِدْقَيْنِ , وَأَبْصَارِهِمْ - ص

De kaart van Magāridj-ul-hurūf

ب م ف و

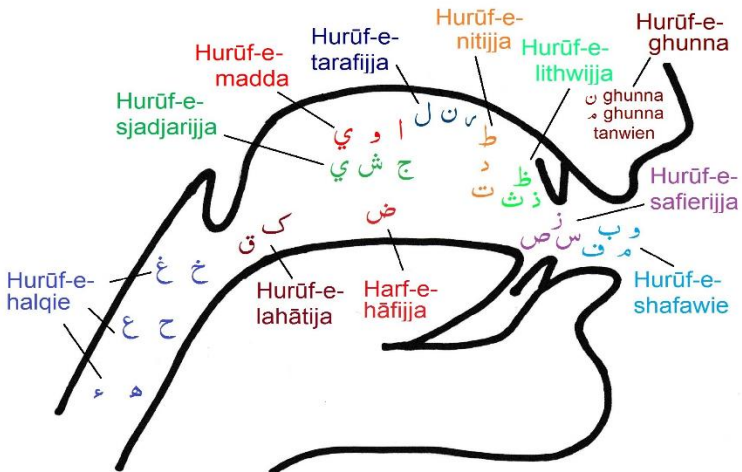
Magāridj samengevat

5 Osoel-e-magradj / Oorsprong van de articulatie-plaatsen	17 Magāridj / Articulatie-plaatsen	28 Arabische letters	Totaal	11 Hurūf / Letter groepen
1. Jof-e-dahan / Mond - keelholte	1. Djof-e-dahan / Mond - keelholte	ي , و , ا (Als madda letters)		1. Hurūf-e-madda / Madda letters
2- Al halq / Keel	2. Adnā / Het hoogste of het meest dichtstbijzijnde gedeelte	خ , غ	2	2. Hurūf-e-halqie
	3. Wasatā / Het middelste gedeelte	ح , ع	2	
	4. Aqsā / Het laagste of verste gedeelte	ه , ء	2	
3- Asj - sjafatén / Lippen	5. Lippen	ف	1	3. Hurūf-e-sjafawie
	6. Itbāq / Inzimām	و , م , ب	3	
4- Al - gésjoem / De neusholte	7. Neusholte	ن ghunna, م ghunna, Tanwien		4. Hurūf-e-ghunna

5- Lisān / De tong	8. Lahāt / Huig 9. Lahāt / Huig 10. Sjadjarijja	ق ك ي, ش, ج	1 1 3	5. Hurūf-e-lahātija 6. Hurūf-e-sjadjarijja 7. Harf-e-hāfijja
	11. Hāfijja	ض	1	8. Hurūf-e-tarafijja
	12. Tarafijja 13. Tarafijja 14. Tarafijja	ل ن ر	1 1 1	9. Hurūf-e-nitijja 10. Hurūf-e-lithwijja 11. Hurūf-e-safierijja
	15. Nitijja	ط, د, ت	3	
	16. Lithwijja	ظ, ذ, ث	3	
	17. Safierijja	ص, س, ز	3	

(Totaal aantal letters = 6 keel, 4 lippen, 18 tong = 28)

De kaart van Letters / Hurūf

Tarqieq en Tafgiem / تَرْقِيقٌ وَتَفْجِيمٌ

1. Tafgiem: Tafgiem betekent: **het uitspreken van de letters met een zware of dikke klank**. Deze zware klanken worden **mufaggam letters** (مُفَجَّغَمٌ حُرُوفٌ) genoemd. Er zijn **7 letters** die altijd zwaar worden uitgesproken. Deze letters worden **mosta'lija letters** (حُرُوفٌ مُسْتَعْلِيَةٌ) genoemd. Het zijn de letters: **خ , ص , ض , غ , ط , ق , ظ**. De verzameling van deze letters wordt **حُصْنٌ صَمْعُطِيٌّ** genoemd.

2. Tarqieq: Tarqieq betekent: **het uitspreken van de letters met een lichte klank**. De permanent lichte letters worden **moraqqaq letters** (مُرَقَّقٌ حُرُوفٌ) genoemd. Bij deze categorie horen **alle letters** behalve de **7 mosta'lija letters** en de letters **ا , ل , ر**.

3. Details van de letters ا , ل en ر: Deze 3 letters worden in sommige situaties zwaar en andere situaties licht uitgesproken. De uitleg daarover volgt hieronder.

Alif (ا)

Alif komt altijd in het midden of aan het einde van een woord. Het wordt ook wel een **blanke alif** genoemd, want deze letter krijgt nooit een harakah of sukūn. Deze letter heeft op zichzelf geen waarde.

1. Als er **vóór alif** een **mofaggam letter** (zware letter) komt, dan wordt **de alif ook als een zware klank** uitgesproken.

Bijvoorbeeld: **فَقَالَ , مَرَضًا , أَصَابَهُمْ , غَاسِقٍ**

De **mosta'lija letters** vóór de letter alif uit de bovenstaande voorbeelden (**غ , ص , ض** en **ق**) worden als zware klanken

uitgesproken. Daarom krijgt de letter alif in deze gevallen ook een zware klank.

2. Als er **vóór alif** een **moraqqaq letter** (lichte letter) komt, dan wordt **de alif ook als een lichte klank** uitgesproken.

Bijvoorbeeld: **النَّاسُ , كَانُوا , يَهَا , مَتَاعٌ**

De **voorgekomen letters** vóór de letter alif uit de bovenstaande voorbeelden (**ن , ك , م , ت**) worden als lichte klanken uitgesproken. Daarom krijgt de letter alif in deze gevallen ook een lichte klank.

Lām (ل)

De letter lām in Ism-e-djalāla: De letter lām dat in de woorden

اللَّهُ en **اللَّهُمَّ** voorkomt, wordt ook wel **lām-e-djalāla** genoemd. Er gelden 2 regels voor het uitspreken van lām-e-djalāla.

1. Wanneer het woord **اللَّهُ** en **اللَّهُمَّ** wordt voorafgegaan door een fatha of dhamma, dan wordt de letter lām zwaar (met **tafjiem**) uitgesproken.

Voorbeelden: **إِنَّ اللَّهَ , اللَّهُ , سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ , نَصْرُ اللَّهِ**

2. Wanneer het woord **اللَّهُ** en **اللَّهُمَّ** wordt voorafgegaan door een kasra, dan wordt de letter lām licht (met **tarqieq**) uitgesproken.

Voorbeelden: **بِسْمِ اللَّهِ , بِاللَّهِ , قُلِ اللَّهُمَّ , دُونَ اللَّهِ**

Letter lām in alle andere gevallen (behalve lām-e djalāla):

De letter lām wordt in alle andere gevallen (behalve lām-e-djalāla) licht (oftewel met **tarqieq**) uitgesproken.

Voorbeelden: لَدَهَبَ ، قَبِيلَ ، عَلِمَ ، أَلْدِي

Ra (ر)

1. De letter ra in de gevallen رَ ، رِ ، رٌ en رْ wordt altijd met een zware klank (oftewel met tafgiem) uitgesproken. Dit geldt ook wanneer een letter in een woord ra-sākin (رِ) voorafgaat en deze letter een fatha of dhamma heeft. Voorbeelden: الرَّحْمَنِ ، رَبَّنَا ،

مُرْسَلِينَ ، حُسْرُ ، وَالْعَصْرُ ، الْفُرْقَانُ ، ءَأَنْذَرْتَهُمْ ، مُسْتَقَرًّا ، مُرْسَلًا

2. De letter ra in de gevallen رِ ، رٍ wordt altijd met een lichte klank (oftewel met tarqieq) uitgesproken. Dit geldt ook wanneer een letter in een woord ra-sākin (رِ) voorafgaat en deze letter heeft of een kasra of als deze letter een يِ is.

Voorbeelden: حَيُّوْ ، قَدِيْرٌ ، ذِكْرٌ ، تُنذِرُهُمْ ، فَالْصِّدْرِ ، بِالْبَيْدِ ، بِرِزْقًا ، نُوبٍ ، شَرِبَ

Harakāt (َ ، ِ ، ُ)

Er zijn 3 harakāt / tekens voor korte klinkers namelijk: fatha َ ، kasra ِ ، dhamma ُ . Alle letters met deze harakāt / tekens erop worden motaharrik hurūf / letters met harakāt genoemd. Harakāt worden op de volgende manier(en) uitgesproken:

1. Fatha (َ): In het Urdu wordt de fatha een zabar genoemd. De letters met een fatha hebben een schuin streepje erboven (َ).

Voor het uitspreken van een fatha klank gaat de mond open en

produceert een korte a-klank. **Bijvoorbeeld:** (ba) بَ , (ta) تَ , (tha) ثَ , (ra) رَ . De lengte van deze klinkers is gelijk aan 1 seconde of aan de tijdsduur voor het zetten van 1 puntje. De letters met een fatha worden ook wel **maftoeh hurūf** genoemd.

2. Kasra (-): In het Urdu wordt de kasra een **zeer** genoemd. De letters met een fatha hebben een schuin streepje eronder (-). Voor het uitspreken van een kasra klank gaat de mond open en produceert een korte i-klank, klinkend als een ie (ي).

Bijvoorbeeld: (bi) بِي , (ti) تِي , (thi) ثِي , (ri) رِي . De lengte van deze klinkers is gelijk aan 1 seconde of aan de tijdsduur voor het zetten van 1 puntje. De letters met een kasra worden ook wel **maksoer hurūf** genoemd.

3. Dhamma (̣): In het Urdu wordt de dhamma een **peesj** genoemd. De letters met een dhamma hebben een kleine komma erboven (̣). Voor het uitspreken van een dhamma klank worden de lippen rond en produceren een korte oe-klank, klinkend als een u (و). **Bijvoorbeeld:** (bu) بُ , (tu) تُ , (thu) تُ , (ru) رُ . De lengte van deze klinkers is gelijk aan 1 seconde of aan de tijdsduur voor het zetten van 1 puntje. De letters met een dhamma worden ook wel **madhmoem hurūf** genoemd.

Sukūn (̣)

In het Urdu wordt de sukūn een **jazm** genoemd. Het woord betekent **stoppen of pauzeren**. Wanneer wij motaharrik hurūf (letters met harakāt / tekens) samenvoegen / combineren met een sākin letter, dan moeten wij op de sākin letter stoppen en deze letters krijgen geen stuitering / versterking bij het lezen,

behalve de qalqala letters. De lengte van deze klinkers is gelijk aan 1 seconde of aan de tijdsduur voor het zetten van 1 puntje. De letters met een sukūn teken worden ook wel **sākin hurūf / stop letters** genoemd.

Bijvoorbeeld: **تَنْ , سَمُ , لَمُ , أَمُ , أَنْ**

Qalqala

Qalqala betekent: **stuiteren of bewegen**. De letters waarop qalqala wordt toegepast, worden **hurūf-e-qalqala / qalqala letters** genoemd. Het zijn de volgende 5 letters: **ق , ط , ب , ج , د**. Deze letters kan men onthouden in hun gecombineerde /

samengevoegde vorm als **قُطِبَ جَد**. Wanneer deze 5 letters met

een sukūn of jazm teken **ُ** voorkomen, dan worden ze met een stuiterende klank uitgesproken naast het spreken van hen als sākin letters. Op alle overige letters met een sukūn teken erop is qalqala niet van toepassing, d.w.z. dat zij geen stuiterende klank / versterking krijgen.

Voorbeelden: **ق** - **الْقَلْبُ** , **خَلَقْنَا**   **ط** - **أَطْعَمَهُمْ** , **الَّتِطْعَوَا**

ب - **كَسَبَ** , **حَبْلُ**   **ج** - **يَجْعَلُ** , **وَجْهَ اللَّهِ**

د - **أَحَدٌ** , **الصَّيْدُ** , **يُؤَلِّدُ**

Hurūf-e-madda / Madda letters (verlengingsletters)

De letterlijke betekenis van madd is: **verlengen / langer maken door te trekken**. **Hurūf-e-madda** zijn de volgende 3 letters:

ا , و , ي . Alif (ا) wordt voorafgegaan door een fatha (of zabar)

Bijvoorbeeld: (بَا = ا + ب) – de ba krijgt een lange a-klank: bā.

Wao-sākin (و) wordt voorafgegaan door een dhamma (of peesj).

Bijvoorbeeld: (بُو = و + ب) – de ba krijgt een lange oe-klank: bū.

Ja-sākin (ي) wordt voorafgegaan door een kasra (of zeer).

Bijvoorbeeld: (يِي = ي + ب) – de ba krijgt een lange ie-klank: bī.

In al deze gevallen wordt de klank verlengd en niet ingekort. Het woord **madd** wordt in het Arabisch gebruikt om verlenging mee aan te duiden. De lengte van madda letters is gelijk aan 2 seconden of aan de tijdsduur voor het zetten van 2 puntjes.

Voorbeelden: قَدِيرٌ , اَلَّذِيْنَ – ي صُدُوْرٍ , نَجْوَمٌ – و كَانِ , اِذَا – ا

Hurūf-e-isjbāija / Isjbāija letters

(َ , ِ , ُ)

Hurūf-e-Isjbāija worden ook wel **vervangende harakāt voor hurūf-e-madda** genoemd. De lengte / duur van deze letters is gelijk aan 1 alif, d.w.z. 2 seconden of aan de tijdsduur voor het zetten van 2 puntjes. Er zijn er 3 Isjbāija letters namelijk:

1. Fatha Isjbāija: geeft een **verticaal streepje / zabar** (fatha) (َ) boven een letter aan.

2. Kasra Isjbāija: geeft een **verticaal streepje / zeer** (kasra) (ِ) onder een letter aan.

3. Dhamma Isjbāija: geeft een **omgekeerde komma / peesj** dhamma) (ُ) boven een letter aan.

Voorbeelden: وَؤَيْرِي , يَسْتَوْنَ - نُورِهِ , الْفِهِمُ - مَلِك , أَدَمَ -

Uitzondering: De letter ر (met kasra isjbāija) in بِسْمِ اللّٰهِ الْمَجْرَهَا wordt uitgesproken als رَ (jā-e-madjhoel). Dus in plaats van رِي moet men رَ lezen. Dit is het enige voorbeeld (uitzonderingsgeval) in de Heilige Koran.

Hurūf-e-lien / Lien letters

Lien betekent: **zacht(heid)**. Het buigen is kenmerkend voor een zachte ding. **wao-sākin (و)** en **ja-sākin (ي)** worden **lien letters** genoemd wanneer de letter ervoor een **fatha** (oftewel zabar) heeft. Bij het uitspreken van lien letters wordt eerst de fatha uitgesproken en daarna wordt zonder onderbreking de letter **و** of **ي** als een ronde klank uitgesproken. Voor het uitspreken van **و** maakt men als het ware een halve ronde (met de lippen) om een ronde au-klank te maken, zoals: (**وَوُ** , **تَوُو** , **تَوُو**). In het geval van **ي** wordt het een ai-klank, zoals: (**يِي** , **يِي** , **تِي**).

Voorbeelden: رَائِب , كَيْف , حَيْثُ - ي دَوُر , خَوْف , قَوْزُ - و

Sjadd / Tasjdied (ّ)

Tasjdied betekent: **versterking**. Dit is eigenlijk een combinatie van 2 letters waarbij de eerste letter **sākin** en de tweede **motaharrik** (met een harakah) is. Om een sterkere klank te produceren wordt eerst de letter met sukūn klank uitgesproken gevolgd door de harakah erop.

Bijvoorbeeld: $\text{أَب} = \text{ب} + \text{أ}$ $\text{تَل} = \text{ل} + \text{ت}$ $\text{أَي} = \text{ي} + \text{أ}$
 $\text{وَب} = \text{ب} + \text{و}$ $\text{حَق} = \text{ق} + \text{ح}$ $\text{شَب} = \text{ب} + \text{ش}$

De letters met tasjdied worden **mosjadded letters** genoemd.

Er zijn 2 letters **م** & **ن** die als ghunna (nasale) klank worden

uitgesproken wanneer zij een tasjdied hebben (**نْ**, **مّ**). De duur bij het uitspreken van deze 2 letters is gelijk aan 2 seconden / 2 tellen of gelijk aan de tijd voor het zetten van 2 puntjes, terwijl andere letters geen ghunna klank krijgen maar wel met een sterke klank worden uitgesproken.

(NB: Ghunna is de benaming voor de rinkelende nasale klank uit de neusholte waarbij men kort pauzeert / stopt op deze nasale klank.)

Extra letters en blanke letter-delen (zonder enige tekens)

Extra letters: In het Arabische schrift komen soms letters voor die niet worden uitgesproken. In zulke gevallen zijn deze letters zonder sukūn en harakāt.

Bijvoorbeeld: **وَأَتُوا الزَّكَاةَ، لِيَعْبُدُوا اللَّهَ، فَأَذْعَلْنَا، مَائَةً، لِشَايٍ، كَاللِّهَانِ**

Blanke letter-delen: Zo zijn er soms delen van letters die blank / zonder tekens zijn. Het is daarom overbodig om ze uit te spreken.

Bijvoorbeeld: **إِبْتَلِهِ، فَسَوَّاهُنَّ، تَقْوَاهَا، هَدَانِي، نَرَاكَ، مِيكَلَ**

Tanwien (ٓ, ٔ, ٕ)

Als er op een letter 2 **harakāt** voorkomen, dat wil zeggen 2 fathas (ٓ), 2 kasras (ٔ) of 2 dhammas (ٕ), dan is de 2^e harakah een symbool van tanwien. Het einde van een woord met tanwien wordt als een nūn-sākin klank uitgesproken maar het wordt niet geschreven. **Bijvoorbeeld:** كُتِبَ wordt als كُتِبُنِ , أَيَّامٍ als أَيَّامُنِ en أُمَّةٍ als أُمَّتِنِ uitgesproken.

Regels voor nūn-sākin (ن) en tanwien

Er gelden 4 **regels** voor het uitspreken van nūn-sākin en tanwien, namelijk: 1. Izhār 2. Idghām 3. Iqlāb 4. Ighā

1. Izhār: De lexicale betekenis ervan is: **duidelijk maken of uitleggen**. Dit betekent: **het snel en helder uitspreken van een letter zonder enige verandering en zonder ghunna**. Volgens de **tadjwied leer** houdt dit in dat de nūn-klank duidelijk (met izhār, zonder nasale klank) en zuiver wordt uitgesproken wanneer nūn-sākin of tanwien gevolgd wordt door 1 van de onderstaande **halqie letters** (keel letters) (ع , ح , غ , خ). Dit wordt ook wel **izhār-e-halqie** genoemd.

Bijvoorbeeld: مِنْ عَلَقٍ - ع مِنْهُمْ , مِنْهُ - ه , ه غَاسِقٍ إِذَا - ع
مِنْ حَوْثٍ - ح فِي حَدِيثٍ غَيْرِهِ - غ إِنَّ حِسَابَهُمْ - ح

2. Idghām: Dit betekent: **samenvoegen oftewel assimileren**. Dit houdt in: **samenvoeging van 2 letters oftewel de assimilatie van deze 2 letters tijdens het lezen**. Volgens de **tadjwied leer** houdt

dit in dat de nūn-klank samengevoegd wordt met de letter die erna volgt wanneer nūn-sākin of tanwien gevolgd wordt door 1 van de onderstaande **jarmalūn letters** (Hurūf-e-jarmalūn):

(ن, و, ل, م, س, ي). Een **voorwaarde** voor Idghām is dat de letter die nūn-sākin of tanwien volgt, een motaharrik letter (met een harakah) is en het krijgt een tasjdied. Er zijn er 2 soorten van Idghām: Idghām-e-nāqis (zwakke / onvolledige assimilatie) en Idghām-e-tām (volledige assimilatie).

Idghām-e-nāqis (Idghām ba-ghunna / ma'a ghunna): Nāqis betekent: **onvolledig**, d.w.z. dat er een onvolledige assimilatie is in het geval van idghām-e-nāqis. Op 4 letters uit de **jarmalūn**

letters (ي, ن, م, و) is idghām-e-nāqis van toepassing (oftewel ze worden onvolledig geassimileerd). Volgens de **tadjwied leer** houdt dit het volgende in: wanneer nūn-sākin of tanwien gevolgd wordt door 1 van de **يُنْمُو** letters, dan vindt er **een assimilatie van de nūn-klank plaats met de daaropvolgende letter** en daarbij krijgen de **يُنْمُو** letters een tasjdied. De nūn-klank wordt uit de neusholte geproduceerd **met een ghunna** - oftewel nasale klank en deze klank wordt voor 2 seconden of 2 tellen aangehouden / verlengd. Daarom wordt idghām-e-nāqis ook wel **idghām ba-ghunna** of **ma'a-ghunna** genoemd.

Voorbeelden: **ي** مِنْ نَبِيٍّ , مِنْ تَائِبٍ - **ن** حَيْرًا يَرَهُ , مَنْ يَقُولُ - **و** مِنْ وَابِيٍّ , إِلَهُ وَاحِدٌ - **م** مِنْ مَاءٍ , حَيْرٌ مَنْ

Idghām-e-tām (Idghām bila-ghunna): Tām betekent: **volledig**, d.w.z. dat er een volledige assimilatie is in het geval van idghām-e-tām. Uitgezonderd op de 4 **يُنْمُو** (ي, ن, م, و) letters, is op de

resterende 2 letters uit de **jarmalūn letters** (namelijk **ل** en **ر**) idghām-e-tām van toepassing (oftewel ze worden volledig geassimileerd). Volgens de **tadjwied leer** houdt dit het volgende in: wanneer nūn-sākin of tanwien gevolgd wordt door **ل** of **ر**, dan vindt er **een volledige assimilatie van de nūn-klank plaats met de daaropvolgende letter** en daarbij krijgt die letter een tasjdied, d.w.z. dat de **nūn-klank volledig wegvalt**. In idghām-e-tām wordt de ghunna (nasale klank) niet uitgesproken, noch wordt het verlengd. Daarom wordt idghām-e-tām ook wel **idghām bila-ghunna** genoemd.

Voorbeelden: **عَفْوٌ رَّحِيمٌ** , **مَنْ رَّحِمَ** - **ر** **يُبَيِّنُ لَنَا** , **مِن لَّدُنكَ** - **ل**

Uitzondering: In de Heilige Koran zijn er 4 woorden waarbij nūn-sākin met Izhār (oftewel duidelijk / helder) wordt uitgesproken omdat in deze gevallen de nūn-sākin en de letters **و** of **ي** samen binnen 1 woord voorkomen. Dit wordt ook wel **izhār-e-mutlaq** genoemd. Het gaat hier om de volgende 4 woorden:

دُنْيَا , **بُنْيَانٌ** , **صِنْوَانٌ** , **قِنْوَانٌ**

3- Iqlāb: De lexicale betekenis van iqlāb is **veranderen / wijzigen**. Dit betekent: **vervanging van een letter door een andere letter**. Volgens de **tadjwied leer** houdt dit het volgende in: wanneer nūn-sākin of tanwien gevolgd wordt door de letter **ب**, dan verandert de **nūn-klank in een mīm-klank**. In zo'n geval staat er een kleine **mīm** (**◌̣**) boven geschreven die als een zachte ghunna (nasale klank) wordt uitgesproken. Deze klank wordt voor 2 seconden of 2 tellen verlengd, daarna wordt de harakah op letter **ب** uitgesproken.

Voorbeelden: **سَمِيعٌ بِصِيرٌ** , **مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ** , **شِقَاقٍ بَعِيدٍ**

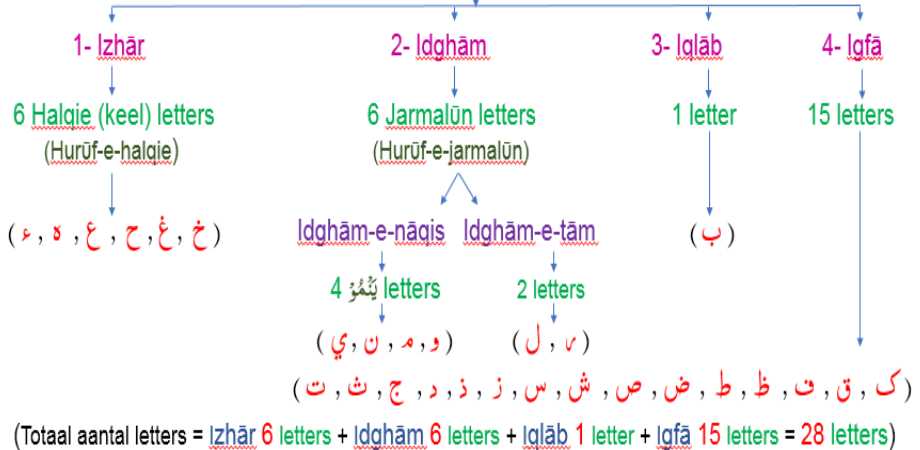
4- Igfā: De lexicale betekenis van igfā is **verborgen**. Dit betekent: de **klanken van letters verbergen oftewel ze met igfā uitspreken**. Volgens de **tadjwied leer** houdt dit het volgende in: wanneer nūn-sākin of tanwien gevolgd wordt door 1 van de resterende **15 letters** uit het alfabet - dus de letters buiten de 6 halqie letters (ع, ه, ح, غ, خ), 6 jarmalūn letters (ن, و, ل, م, س, ي) en letter ب, dan wordt de nūn-klink met igfā uitgesproken (oftewel met een verborgen klank). De **15 igfā letters** zijn als volgt:

(ك, ق, ف, ظ, ط, ض, ص, ش, س, ز, د, د, ج, ث, ت)

Bij igfā maakt het puntje van de tong klein beetje contact met het gehemelte en wordt de nūn-klink uit de neusholte als een zachte ghunna (nasale klank) uitgesproken. Deze klank wordt 2 seconden of tot de lengte van 1 alif verlengd. Dit wordt ook wel **igfā-e-haqieqie** (de echte igfā) genoemd. Wanneer de nūn-klink met igfā wordt uitgesproken, wordt de klank op een bepaalde manier verlengd hetgeen zorgt voor een mooie en schone

uitspraak. Voorbeelden: **لَنْ يَمَسَّنَا النَّارُ**, **أَنْتَيْنِ**, **كُنْتُمْ**, **عِنْدَ**

Regels voor nūn-sākin en tanwien samengevat

Regels voor mīm-sākin (م)

Er gelden 3 regels voor het uitspreken van mīm-sākin, namelijk:

1. Idghām-e-sjafawie 2. Igfā-e-sjafawie 3. Izhār-e-sjafawie

Letter م is een van de letters uit sjafawie hurūf, daarom wordt het woord sjafawie (lippen) gebruikt in de regels voor mīm-sākin. (NB: In het hoofdstuk over magāridj zijn de details van sjafawie letters terug te vinden.)

1. Idghām-e-sjafawie (assimilatie / samenvoeging):

Volgens de **tadjwied leer** houdt dit het volgende in: wanneer mīm-sākin gevolgd wordt door mīm-motaharrik, dan wordt de

eerste letter م met de tweede م samengevoegd / geassimileerd

bij het uitspreken. De 2 letters gaan in elkaar op. Een

voorwaarde voor idghām-e-sjafawie is dat de eerste letter mīm-sākin, en de tweede mīm-motaharrik moet zijn, en de laatste mīm krijgt ook een tasjdied. De mīm-klank wordt tijdens het uitspreken 2 tellen verlengd.

Voorbeelden: مِنْكُمْ مَرِيضًا , وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ , مَا لَكُمْ مِنْ

2. Igfā-e-sjafawie (verbergen):

Volgens de **tadjwied leer** houdt dit het volgende in: wanneer

mīm-sākin gevolgd wordt door ب -motaharrik, dan wordt er eerst

gestopt / gepauzeerd op de letter م om deze 2 tellen te verlengen

/ rekken waarbij het tegelijkertijd met igfā (als verborgen klank) wordt uitgesproken.

Voorbeelden: مَا عَوْقِبْتُمْ بِهِ , تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ , وَمَا هُمْ بِمُؤْمِنِينَ

3. Izhār-e-sjafawie (verbergen):

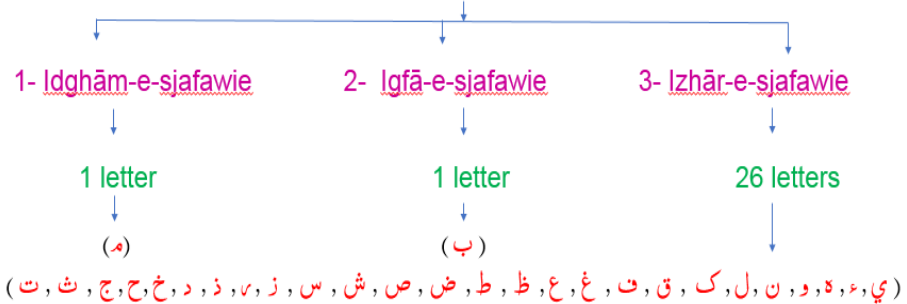
Volgens de **tadjwied leer** houdt dit het volgende in: wanneer

mīm-sākin gevolgd wordt door 1 van de letters van het alfabet behalve de letters ب -motaharrik of م -motaharrik, dan wordt de letter mīm met izhār oftewel duidelijk uitgesproken zonder het te verlengen.

Voorbeelden: فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ , أَلَمْ تَرَ كَيْفَ , الْحَمْدُ

(NB: De definities van de termen idghām, igfā en izhār zijn terug te vinden in het hoofdstuk over regels voor nūn-sākin en tanwien)

Regels voor mīm-sākin samengevat

(Totaal aantal letters = Idghām-e-sjafawie 1 letter + Iqfā-e-sjafawie 1 letter + Izhār-e-sjafawie 26 letters = 28 letters)

Maddāt

Definitie van madd: De lexicale betekenis van madd is **verlengen en rekken**. Dit houdt in dat **de klanken in madda letters, lien letters en isjbāija letters verlengd of uitgerekt moeten worden**.

Asbāb-e-Madd / oorzaken van madd (verlenging): De redenen voor de Madd / verlenging liggen in de letter **hamza** (ء), **sukūn** (ْ)

en **tasjdied** (ُ). De voorwaarde voor het toepassen van de madd / verlenging is de aanwezigheid van madda letters, lien letters of isjbāija letters. Wanneer er na madda-, lien- of isjbāija letters (voorwaarden voor madd) een hamza (ء), sukūn (ْ) of tasjdied (ُ) (redenen van madd) volgt, dan komt er in zo'n situatie een madd / verlenging tot stand en deze letters worden dan verlengd.

Soorten van madd (verlenging): Er zijn er **2 soorten** madd namelijk: 1. Madd-e-tab'ie en 2. Madd-e-far'ie

1. Madd-e-tab'ie (natuurlijke verlenging):

Madd-e-tab'ie wordt ook wel **madd-e-asli** (oorspronkelijke verlenging) genoemd. Deze madd bestaat oorspronkelijk uit **madda letters**. Deze madd wordt tot 1 alif (oftewel 2 tellen) verlengd. **Isjbāija letters** (fatha-, kasra-, en dhamma isjbāija) worden ook tot madd-e-asli gerekend.

(NB: 1 alif is gelijk aan 2 tellen)

2. Madd-e-far'ie:

Madd-e-far'ie wordt ook wel **madd-e-zāid** (extra madd) genoemd. Wanneer er na madda-, lien- of isjbāija letters (uit madd-voorwaarden) een hamza (ء), sukūn (ْ) of tasjdied (ُ) (uit madd-redenen) volgt, dan komt er in zo'n situatie een **madd-e-far'ie** tot stand. Dit wordt weergegeven met het symbool van een zwaard (ِ).

Soorten van madd-e-far'ie: Madd-e-far'ie kan in **2 delen** worden onderverdeeld:

- ☆ Letter hamza (ء) als oorzaak van madd

☆ Sukūn (ْ) of tasjdied (ّ) als oorzaak van madd

☆ Soorten van madd-e-far'ie (met hamza ء als oorzaak van

madd): Wanneer hamza (ء) de oorzaak van madd is, zijn er in zo'n geval **2 soorten** van madd-e-far'ie te onderscheiden namelijk: 1. Madd-e-munfasil 2. Madd-e-muttasil

1. Madd-e-munfasil (gescheiden verleneging): Munfasil betekent:

op een afstand. Madd-e-munfasil komt tot stand in 2 woorden, d.w.z. dat een madd letter aan het einde van een woord komt terwijl de oorzaak van madd aan het begin van het daaropvolgende woord volgt. In het Urdu wordt deze madd ook

wel **kleine madd** (ٓ) genoemd. Madd-e-munfasil wordt ook wel

madd-e-djā'iz genoemd. Deze madd is langer dan madda letters. Deze madd dient minimaal tot 3 tellen te worden verlengd.

(NB: Djā'iz betekent toegestaan. Het maakt niet uit of deze madd wel of niet wordt uitgesproken. De betekenis verandert daardoor niet. Als de verlenging bij deze madd niet wordt toegepast, leidt dit dus niet tot een overtreding.

Voorbeelden: (Hamza komt na / volgt op madda letters)

يَا اِبْرٰهِيْمَ , قَالُوْا اَنْتُمْ مِّنْ , اَلَا اِنَّهُمْ

(Hamza komt na / volgt op isjbāija letters)

اِنَّهٗ اَضْحَكَ , عَلِمَہٗ اِلَّا

2. Madd-e-muttasil (verbonden verleneging): Muttasil betekent

verbonden of **dichtbij**. In tegenstelling tot madd-e-munfasil komt madd-e-muttasil tot stand binnen 1 en hetzelfde woord, d.w.z. dat een madd letter en de oorzaak van madd in hetzelfde woord

staan. In het Urdu wordt deze madd ook wel **grote madd** (ٔ)

genoemd. Madd-e-muttasil wordt ook wel **madd-e-wādjib** (verplichte verlenging) genoemd. Deze madd dient minimaal tot 5 tellen te worden verlengd.

Voorbeelden: **أُولَئِكَ** , **إِسْرَائِيلَ** , **جَاءَ**

☆ Soorten van madd-e-far'ie (met sukūn(ْ) of tasjied(ّ) als

oorzaak van madd): Als een sukūn of tasjied de oorzaak van madd is, dan zijn er in dat geval **2 soorten** van madd-e-far'ie te onderscheiden: 1. Madd-e-āridh 2. Madd-e-lāzim

1. Madd-e-āridh (tijdelijke verlenging): Madd-e-āridh gebeurt op een tijdelijke basis. Het wordt alleen uitgesproken en niet geschreven. Madd-e-āridh wordt ook wel **madd-e-sukūn āridh** of **madd-e-djā'iz** genoemd. Madd-e-āridh heeft **2 soorten**:

1. Madd-e-āridh waqfie 2. Madd-e-lien āridh

Madd-e-āridh waqfie: Wanneer je als gevolg aan het eind van een vers of pauze (waqf) op de laatste letter van een woord stopt en maakt deze sākin, en wanneer een madd deze laatste sākin letter (van een woord) voorafgaat, dan veroorzaakt deze situatie madd (verlenging). M.a.w. als er na een madd letter een tijdelijke sukūn (sukūn-e-ārdhi) volgt, dan wordt het **madd-e-āridh waqfie** genoemd. De lengte van deze madd is gelijk aan 2 alifs oftewel 4 seconden / tellen.

Voorbeelden: **تَعْلَمُونَ** , **الْبَيَانَ** , **رَبِّ الْعَالَمِينَ**

Madd-e-lien āridh: Wanneer je als gevolg aan het eind van een vers of tijdelijke waqf op de laatste letter van een woord stopt en maakt deze sākin, en wanneer een lien-letter deze laatste sākin letter (van een woord) voorafgaat, dan veroorzaakt deze situatie madd (verlenging). M.a.w. als er na een lien-letter een tijdelijke sukūn (sukūn-e-ārdhi) volgt, dan wordt het **madd-e-lien āridh**

genoemd.

Voorbeelden: **خَالِدَيْنِ** , **لَايْلَفُ قُرَيْشٍ**

2. Madd-e-lāzim (verplichte verlenging): Deze madd wordt madd-e-lāzim genoemd omdat het in geval van zowel de waqf (stoppen) als de wasl (verbinden) toegepast wordt en het **verlengen verplicht is**. Als er na een madd letter (verlengingsletter) een tasjdied of sukūn komt als oorzaak van de madd (verlenging) valt vaak de madd letter weg en wordt het niet uitgesproken. Na het verlengen van de madd letter wordt de musjaddad letter (met tasjdied erop) krachtig uitgesproken. Madd-e-lāzim wordt ook wel **madd-e-sukūn lāzim** genoemd. Madd-e-lāzim is de allersterkste oftewel de **langste madd**. De lengte van deze madd is gelijk aan 3 a 5 alifs ofwel gelijk aan 6 tot 10 tellen. Madd-e-lāzim heeft **3 soorten**, namelijk:

1. Madd-e-lāzim harfie
2. Madd-e-lāzim kalmie
3. Madd-e-lien lāzim

Madd-e-lāzim harfie (verplichte verlenging in een letter):

Madd-e-lāzim harfie verwijst naar **hurūf-e-muqattiāt**. Op deze letters moet madd-e-lāzim toegepast worden zowel in het geval van waqf (stoppen) als wasl (verbinden) en deze moet verplicht tot 6 tellen verlengd worden. Voorbeelden: **صّ , قّ , نّ**

(NB: Hurūf-e-muqattiāt zijn uitgebreid behandeld na het hoofdstuk over madd.)

Madd-e-lāzim kalmie (verplichte verlenging in een woord / zin):

Wanneer madd-e-lāzim (verplichte verlenging) in kalma (een woord / zinsdeel) van toepassing is in plaats van letters, dan wordt het **madd-e-lāzim kalmie** genoemd.

Voorbeelden (in het geval van sukūn): **آلْتُنْ** (Sūrah Yūnus 10:92)

Voorbeelden (in het geval van tasjdie): **وَلَا الضَّالِّينَ , جَانَّ , صَالًا**

(NB: Een kalma is een combinatie van 2 of 3 letters met een duidelijke betekenis).

Madd-e-lien lāzim (verplichte verlenging van Lien letters):

Wanneer er na madd-e-lien een verplichte sukūn volgt (d.w.z. zowel in het geval van waqf (stoppen) als wasl (verbinden)) dan wordt het **madd-e-lien lāzim** genoemd.

Voorbeelden: Hiervan zijn er in de Heilige Koran slechts 2

voorbeelden te vinden: **كَهَيِّعَصْنَ** (Sūrah Maryam 19:2)

عَسَقَ (Sūrah Al-Shu'rā 42:3)

De letter **ع** (عَيْن) geldt hier als madd-e-lien lāzim.

Soorten van madd samengevat

1. Madd-e-tab'ie

(Madd-e-asli)

2. Madd-e-far'ie

* Letter hamza (ء) als oorzaak van madd

* Sukūn (ْ) of Tasjdie (◌ْ) als oorzaak van madd

1. Madd-e-munfasil

2. Madd-e-muttasil

1. Madd-e-āridh

2. Madd-e-lāzim

1. Madd-e-āridh waqfie

2. Madd-e-lien āridh

1. Madd-e-lāzim harfie

2. Madd-e-lāzim kalmie

3. Madd-e-lien lāzim

Hurūf-e-muqattiāt / Muqattiāt letters

Muqattiāt letters zijn in het maddāt hoofdstuk al genoemd. Qat'a verwijst naar **de stukken van stoffen / kleren**. Dit zijn namelijk **14 letters** die in het begin van **29 sūrah's** in de Heilige Koran voorkomen. Allah de Verhevene heeft in de vorm van deze letters betekenisvolle inhoud verborgen dat aan de oppervlakte niet meteen zichtbaar / duidelijk is. Echter, wanneer je deze letters met tadjwied leest / reciteert, dien je alle in deze letters verborgen regels apart en duidelijk toe te passen (bijvoorbeeld qalqala, idghām, madda- en lien letters, tasjied enz.)

Bijvoorbeeld: De letter **ك** in (**كَهَيْعَصَ**) is **madd-e-lāzim** harfie en de isjbāija letters (**ه , ي**) zijn **madd-e-tab'ie / madd-e-asli**.

De letter **ع** is **madd-e-lien lāzim**. De letter **ص** is **madd-e-lāzim** en op de klank **د** (in letter sād) aan het einde is **qalqala** van toepassing.

(NB: Als er tijdens het lezen / uitspreken (van een woord) na madda of lien letters een sukūn volgt, dan is de madd (verlenging) ook daar van toepassing.)

14 muqattiāt letters:

ي , ه , ن , م , ل , ك , ق , ع , ط , ص , س , ر , ح , ا

De verzameling van deze 14 letters wordt als volgt genoemd:

(**نَصُّ حَكِيمٍ قَاطِعٌ لَهُ سِرٌّ**)

Voorbeelden: : **ن وَالْقَلَمِ ، ن ، ص ، الْمَ اللَّهُ ، الرَّ ، الْمَصَّ ، الْمَرَّ ، الْمَ**

حَمَّ عَسَقَ ، حَمَّ ، طَسَمَ ، طَسَّ ، يَسَّ ، ظَه

Diversen: sād (ص) of sīn (س) lezen

In de Heilige Koran zijn er 4 gevallen waarin een letter als een **ص** of **س** wordt gelezen. In veel exemplaren van de Heilige Koran is ter herinnering een kleine sīn (س) geschreven boven de letter sād (ص): (ص). Het gaat om de volgende 4 gevallen:

☆ **يَبْصُرُ** (Sūrah Al-Baqarah 2:246) - Het is beter om hier letter **س** uit te spreken in plaats van **ص**.

☆ **بَصْطَةً** (Sūrah Al-A'rāf 7:70) - Het is beter om hier letter **س** uit te spreken in plaats van **ص**.

☆ **الْمُضَيَّرُونَ** (Sūrah At-Tūr 52:38) - Hier kun je zowel letter **س** als **ص** uitspreken.

☆ **مُضَيَّرٍ** (Sūrah Al-Ghāshiyah 88:23) - Het is beter om hier letter **ص** uit te spreken. Letter **س** uitspreken is ook toegestaan.

Ma'arfat-ul-wuqūf

Het tweede deel van tartiel heet **ma'arfat-ul-wuqūf**. Ma'arfaḥ betekent **kennen of herkennen**. Ma'arfat-ul-Wuqūf is verder onderverdeeld in 2 delen waardoor waqf (stop momenten) goed herkenbaar is:

1. Kéfiat-e-waqf (manier van stoppen / waqf): Dit verwijst naar de **regels aan de hand waarvan men kan weten hoe men waqf doet of stopt**.

2. Mahal-le-waqf (gelegenheid voor stoppen / waqf): Dit verwijst naar de gelegenheden of leesmomenen waar het geschikt is om te stoppen aan de hand van de betekenis. Hiertoe behoren ook de rumūz-e-auqāf (stop tekens / regels) die aan het einde uitvoerig worden behandeld.

Waqf

Waqf betekent pauzeren of stoppen. Het meervoud van waqf is auqāf. Dit houdt in dat men op de laatste letter van een woord zijn / haar stem en adem onderbreekt en eventjes stopt / pauzeert, en als deze laatste letter motaharrik is (een harakah heeft), dan maakt men deze letter sākin (deze letter krijgt een sukūn voor wat betreft de uitspraak). Normaal wordt er waqf gedaan aan het einde van een vers, maar dit kan in het midden van een vers ook gedaan worden als het vers te lang is. In het laatste geval zullen de hierboven genoemde regels voor waqf dan ook van toepassing zijn.

Manieren van waqf: Het is bij het reciteren van de Heilige Koran essentieel om in eerste instantie goed rekening te houden met tadjwied regels die een vloeiende en melodieuze / schone recitatie als gevolg heeft. Daarnaast hoort men ook rekening te houden met de onderstaande waqf regels:

1. Het onderbreken van de adem: Bij het doen van waqf onderbreekt men zijn / haar stem en adem voor een korte tijd.

2. Mutaharrik letter: Wanneer de laatste letter (van een woord) een harakah (d.w.z. een fatha , kasra , of dhamma) heeft, dan wordt deze letter tijdens de waqf als sākin letter uitgesproken. M.a.w. de harakah wordt vervangen door een sukūn ( ).

Bijvoorbeeld: (َ) يَعْلَمُونَ → يَعْلَمُونَ , مُسْلِمِينَ → مُسْلِمِينَ

(ِ) وَالْأَرْضِ → وَالْأَرْضِ , بِالْغَيْبِ → بِالْغَيْبِ

(ُ) جَهَنَّمَ → جَهَنَّمَ , فَيَكُونُ → فَيَكُونُ

3. Tanwien: Wanneer de laatste letter (van een woord) een tanwien met dhamma of kasra (ِ , of ُ) heeft, dan wordt deze tanwien vervangen door een sukūn (ْ).

Bijvoorbeeld: (ِ) عَزِيزٌ → عَزِيزٌ , شِفَاءً → شِفَاءً

(ِ) نَصِيرٌ → نَصِيرٌ , مُسْتَقِيمٌ → مُسْتَقِيمٌ

4. Hurūf-e-isjbāija: Wanneer de laatste letter (van een woord) een dhamma- of kasra isjbāija (ِ of ُ) heeft, dan wordt deze harakah vervangen door een sukūn (ْ).

Bijvoorbeeld: (ِ) بَعْدَهُ → بَعْدَهُ , رَسُولِهِ → رَسُولِهِ

(ِ) كُفْرُهُ → كُفْرُهُ , آيَتِهِ → آيَتِهِ

5. Tasjdied: Wanneer er op de laatste letter (van een woord) een tasjdied (ِ) is, dan zal bij waqf (het stoppen) de harakah erop niet uitgesproken worden terwijl de tasjdied met een sterke klemtoon zal worden uitgesproken.

Bijvoorbeeld: مُسْتَقِرٌّ → مُسْتَقِرٌّ , وَأَمْرٌ → وَأَمْرٌ

Als de laatste letter een **qalqala letter** is, dan zal de harakah niet

uitgesproken worden maar wel de sjaddah en de stuiting. D.w.z. dat in dit geval de qalqala met een hele sterke klemtoon uitgesproken zal worden.

Bijvoorbeeld: وَتَبُّ → وَتَبُّ , بِالْحَقِّ → بِالْحَقِّ

6. De ronde ta (ة): Wanneer er waqf gedaan moet worden op een woord waarvan de laatste letter een ة is, dan wordt de ronde ta (ة) vervangen door een ha (ه). Het wordt dan als een sākin letter uitgesproken.

Bijvoorbeeld: مَغْفِرَةٌ → مَغْفِرَةٌ , وَالصَّلَاةُ → وَالصَّلَاةُ

7. Tanwien met fatha: Als er tijdens de waqf op de laatste letter een tanwien met fatha (ـَ) voorkomt, dan zal deze letter als een **madda letter** uitgesproken worden.

Bijvoorbeeld: نِسَاءٌ → نِسَاءٌ , وَنِدَاءٌ → وَنِدَاءٌ

8. Blanke alif (ا): Als er tijdens de waqf op de laatste letter een **tanwien met fatha** (ـَ) voorkomt en het wordt gevolgd door een **blanke alif** (ا) (zonder enige harakah), dan wordt in dit geval de tanwien ook als een **madda letter** uitgesproken.

Bijvoorbeeld: ا komt na (ـَ): قَدِيرًا → قَدِيرًا , شَيْئًا → شَيْئًا

Daarentegen treedt er geen verandering (in de uitspraak) op als de blanke alif (ا) na fatha (ـَ) komt.

Bijvoorbeeld: ا komt na (ـَ): عَلِيَّهَا → عَلِيَّهَا , زِلْزَالَهَا → زِلْزَالَهَا

9. Blanke ja (ي): Als er tijdens de waqf een **fatha** (َ) of **tanwien met fatha** (ً) voorkomt die voorafgaat aan een **blanke ja** (ي) (zonder enige harakah), wordt in dit geval de tanwien of fatha als een **madda letter** uitgesproken.

Bijvoorbeeld: **ي** komt na (َ) : الْأَعْلَى → الْأَعْلَى , الْأَشَقَى → الْأَشَقَى

ي komt na (ً) : عَمَى → عَمَى , مُسَمَّى → مُسَمَّى

Daarentegen treedt er geen verandering (in de uitspraak) op als de blanke ja (ي) na **fatha isjbāijja** (ِ) komt.

Bijvoorbeeld: **ي** komt na (ِ) : يَرْضَى → يَرْضَى , فَهْدَى → فَهْدَى

10. Ja (ي)-mutaharrik: Als de laatste letter van een woord **ي** -mutaharrik is, dan wordt de harakah ervan vervangen door een sukūn.

Bijvoorbeeld: أَجْرِي → أَجْرِي , قَبَائِي → قَبَائِي

Maar als er een blanke alif (ا) **ي**-mutaharrik voorafgaat, dan wordt eerst de **madda letter** uitgesproken en daarna wordt het samengevoegd met **ي-sākin**.

Bijvoorbeeld: مَثْوَايَ → مَثْوَايَ (مَثْوَا + يَ) (m.a.w. dit wordt niet als

مَثْوَايَ gelezen.) Zoals in het geval van صَلَّالٍ wordt het als صَلَّالٌ

gelezen en niet als صَلَّلٌ.

11. Sukūn op de laatste 2 letters: Als de letter voorafgaand aan de laatste letter ook een sukūn heeft, dan wordt eerst deze sukūn uitgesproken, daarna wordt de laatste letter sākin gemaakt en worden beide letters samengevoegd.

Bijvoorbeeld: وَالْعَصْرُ → وَالْعَصْرُ (عَصْرٌ + وَ), حَجْرٌ → حَجْرٌ (حَجٌّ + ر)

12. Sākin letters: Als de laatste letter tijdens de waqf een sākin letter betreft, d.w.z. dat deze een sukūn of jazm (ْ) teken heeft, dan verandert er qua uitspraak niks bij het uitspreken ervan.

Bijvoorbeeld: يَعْلَمُ → يَعْلَمُ , أَعْمَالُكُمْ → أَعْمَالُكُمْ

Ibtidā (beginnen) en l'āda (hervatten)

Ibtidā betekent: een zin vanaf het begin lezen of lezen bij het begin van een vers.

l'āda betekent: het lezen / de recitatie hervatten door het voorafgaande (gedeelte) mee te nemen. Het wordt ook wel **wasl** genoemd. Dit houdt in: het op de juiste plek en op de juiste manier hervatten van de recitatie terwijl men rekening houdt met de betekenis, nadat men midden in een vers waqf heeft gedaan.

Een paar belangrijke manieren van Ibtidā in combinatie met hamzatul-wasl: In het Arabisch beginnen veel woorden met een **blanke alif** (ا) (dus een alif zonder harakah). Wanneer er met deze alif de Ibtidā (het begin) wordt gedaan, dan wordt het uitgesproken met een harakah. Dit wordt ook wel **hazmatul-wasl** genoemd.

1. Woorden met alif laam (ال): Wanneer er in het begin van een woord naast de **blanke alif** (ا) een **lām** (ل) komt, dan wordt de **alif** met een fatha (َ)-klank uitgesproken.

Bijvoorbeeld: الرَّحْمَنُ → الرَّحْمَنُ , الْأَرْضُ → الْأَرْضُ

2. De harakah op de derde letter: Wanneer de woorden met een **blanke alif** (ا) beginnen en de volgende letter een **sākin** letter

is, dan is in zo'n situatie de harakah op de derde letter van belang. Als de harakah op de derde letter een **dhamma** is, dan wordt de alif met een **dhamma** (ُ)-klank uitgesproken. Als de harakah op de derde letter een **kasra** of **fatha** is, dan wordt de alif in deze beide laatste gevallen met een **kasra** (ِ)-klank uitgesproken. **Bijvoorbeeld:**

- dhamma (ُ) op de derde letter: أَشُدُّ → أُشُدُّ , اذْكُرُوا → أُذْكُرُوا

- kasra (ِ) op de derde letter: اسْتَعْفَأْ → اسْتَعْفَأِ , اغْفِرْ لَنَا → اغْفِرْ لَنَا

- fatha (َ) op de derde letter: ارْتَضَى → ارْتَضَى , اسْتَطَعْتُمْ → اسْتَطَعْتُمْ

Als hamzatul-wasl aan het begin voorkomt, dan wordt het wel uitgesproken. Het wordt echter niet uitgesproken wanneer een andere letter deze voorafgaat en als gevolg hiervan samengevoegd wordt.

Bijvoorbeeld: Als het woord in **مَنْ اسْتَطَعْتُمْ** met een alif begint, dan

wordt het als **اسْتَطَعْتُمْ** gelezen. In het geval van samenvoeging

(met andere letters) wordt de alif niet meer gelezen.

Op dezelfde wijze wordt de alif niet gelezen in de

samengevoegde vorm **فَالْيَوْمِ الَّذِينَ** , maar als je met de alif begint,

dan krijgt het een fatha klank, het wordt dus **الَّذِينَ**.

(Uitzonderingen: In de Heilige Koran zijn er 7 zelfstandige naamwoorden (ism) waarin de hamzatul-wasl aan het begin altijd met een kasra-klank (oftewel een zeer ِ) wordt uitgesproken,

namelijk: **إِنَّا** , **إِنَّمَا** , **إِمْرَأَةً** , **إِمْرُؤٌ** , **إِبْنَةٌ** , **إِبْنٌ** , **إِسْمٌ**

3. Het lezen van tanwien in combinatie met hamzatul-wasl:

Wanneer een tanwien woord gecombineerd moet worden met de daaropvolgende hamzatul-wasl, dan wordt de nūn duidelijk gemaakt door het te lezen in de vorm van nūn-maksoer (نِ) (oftewel als nūn met een kasra-klank) (een kleine nūn geschreven onder alif). Dit wordt ook wel **nūn-qutni** genoemd. In feite is dit **nūn een vervanging voor tanwien**.

Bijvoorbeeld: قَدِيرٌ ٱلَّذِي → قَدِيرٌ ٱلَّذِي , أَحَدُ ٱللَّهِ → أَحَدٌ ٱللهُ

Er moet rekening gehouden worden met 2 principes met betrekking tot het uitspreken / lezen van deze nūn-qutni:

Eerste: Zolang de verbinding van nūn met het woord ervoor in stand blijft, blijft het zelf ook bestaan. M.a.w. als het samengevoegd wordt met het woord ervoor, dan wordt nūn-qutni ook uitgesproken / gelezen.

Bijvoorbeeld: شَيْئًا ٱتَّخَذَ → شَيْئًا ٱتَّخَذَ , عَرَضًا ٱلَّذِينَ → عَرَضًا ٱلَّذِينَ

Als het woord voorafgaand aan nūn een blanke alif (ا) aan het einde heeft, dan valt de alif-klank weg in het geval van het samenvoegen van beide woorden. Dit betekent dat je de harakah van de letter ervoor niet verlengt en door gaat naar de volgende letters na de nūn.

Tweede: Zodra de verbinding van deze nūn met het woord ervoor verbreekt, valt deze nūn ook weg. M.a.w. in het geval van waqf wordt de nūn-klank niet uitgesproken.

Bijvoorbeeld: عَرَضًا ٱلَّذِينَ → عَرَضًا ٱلَّذِينَ

عَرَضًا zal dus als madda letter worden uitgesproken terwijl de

hamzatul-wasl in **ٱلَّذِينَ** met een fatha-klank (َ) worden

uitgesproken. In veel gevallen heeft het woord voorafgaand aan

nūn geen blanke alif (ا) aan het einde. Ook in zo'n geval zal de nūn-klank wegvallen in geval van waqf terwijl men tegelijkertijd rekening houdt met de waqf-regels.

Bijvoorbeeld: مُرِيْبٍ ۝ الَّذِي → مُرِيْبٍ - الَّذِي

Hier dient dus in het geval van waqf op مُرِيْبٍ qalqala (stuitering)

toegepast te worden en een fatha klank (َ) toe te passen op

hamzatul-wasl in الَّذِي, terwijl de nūn-klank weg zal vallen.

Alif zaida (extra alif)

In sommige gevallen is er in de Heilige Koran een klein kruisje (×) boven de letter alif zichtbaar. Dit teken houdt in dat de alif (ا ×) in al deze gevallen niet wordt uitgesproken.

Voorbeelden	In geval van wasl	In geval van waqf	Referenties
ثُمَّوَدَا ×	ثُمَّوَدَ	ثُمَّوَدُ	Sūrah Al-Furqān (25:39)
لِيَبْلُوَا ×	لِيَبْلُوَ	لِيَبْلُوْ	Sūrah Muhammad (47:5)
تَبْلُوَا ×	تَبْلُوْ	تَبْلُوْ	Sūrah Muhammad (47:32)
قَوَارِيْرَا ×	قَوَارِيْرَ	قَوَارِيْرُ	Sūrah Al-Dahr (74:17)
لَنْ نَدْعُوَا ×	لَنْ نَدْعُوْ	لَنْ نَدْعُوْ	Sūrah Al-Kahf (18:15)

7 Zinsdelen / lettercombinaties (kalmāt) waarin alif niet wordt uitgesproken in geval van wasl: Er zijn **7 lettercombinaties** / zinsdelen in de Heilige Koran waarin de alif in het geval waqf als een madda letter wordt uitgesproken, terwijl dezelfde alif in het geval van wasl niet wordt uitgesproken.

Voorbeelden	In geval van wasl	In geval van waqf	Referenties
أَنَا [*]	أَنَّ	أَنَا	(waar het ook voorkomt) bijv. Sūrah Al-An'ām (6:80)
لَكِنَّا [*]	لَكِنَّ	لَكِنَّا	Sūrah Al-Kahf (18:39)
الظُّنُونَا [*]	الظُّنُونِ	الظُّنُونَا	Sūrah Al-Ahzāb (33:11)
الرَّسُولَا [*]	الرَّسُولِ	الرَّسُولَا	Sūrah Al-Ahzāb (33:67)
السَّبِيلَا [*]	السَّبِيلِ	السَّبِيلَا	Sūrah Al-Ahzāb (33:68)
سَلْسِلَا [*]	سَلْسِلِ	سَلْسِلَا	Sūrah Al-Dahr (74:5)
قَوَارِيرَا [*]	قَوَارِيرِ	قَوَارِيرَا	Sūrah Al-Dahr (74:16)

Rumūz-e-auqāf (stoptekens)

Rumūz is het meervoud van ramz, hetgeen betekent: **teken**. Auqāf is het meervoud van waqf, hetgeen betekent: **pauzeren of stoppen**. Rumūz-e-auqāf of een **waqf teken** verwijzen naar de tekens of signalen die aangeven waar men waqf moet doen (oftewel stoppen). Deze tekens zijn niet door God geopenbaard en staan dus niet vast, maar niet-Arabieren moeten deze wel in acht nemen omdat deze tekens gebruikt worden om verschillende zinsdelen van elkaar te onderscheiden en de betekenis duidelijk te maken.

(م) - Een teken voor **waqf-e-lāzim** / verplicht stopteken. Hier is het verplicht om te stoppen.

(ط) - Een teken voor **waqf-e-muttlaq** /algemeen stopteken. Hier is het beter om te stoppen.

(ج) - Een afkorting voor **waqf-e-djā'iz** /stoppen naar keuze. Hier kun je zowel waqf (stoppen) als wasl doen (doorgaan), maar het is beter om te stoppen.

(ز) - Een teken voor **waqf-e-mudjawwaz** (**hier is het voorstel om waqf te doen**). In deze situatie kan zowel waqf (stoppen) als wasl (doorgaan) van toepassing zijn, maar het is beter om hier niet te stoppen.

(ص) - Een teken voor **waqf-e-wuraggas** (**hier is het toegestaan om waqf te doen**). Dus als je tijdens het reciteren moe wordt, dan kun je waqf doen (stoppen), anders is het beter om door te gaan.

(ق) - Een afkorting / teken voor **qaila alehil waqf** (قَائِلَ عَلَيْهِ الْوُقُوفُ)

(er wordt gezegd dat hier waqf toepasbaar is). Het is beter om hier niet te stoppen.

(لَا) - Een afkorting / teken voor *lā waqfa alehi* (لَا وَقَفَ عَلَيْهِ) (hier is geen waqf toepasbaar). Als dit teken midden in een vers voorkomt, dan moet je helemaal geen waqf doen (niet stoppen).

Komt het teken (وَا) aan het einde van een vers voor, dan mag je wel stoppen.

(تَف) - Een afkorting / teken voor *joeqafu alehi* (يُوقَفُ عَلَيْهِ) (hier kan wel waqf gedaan worden). Sommigen lezen dit teken als تَف

(stop). Dit teken is geschreven op de plekken waar men vermoedt dat de lezer daar zal stoppen.

(سَكْتَه) - (eventjes stoppen zonder in te ademen) De lezer dient hier even te stoppen zonder in te ademen.

(وَقْفَه) - Dit is een teken voor een lange sakta (سَكْتَه). Men dient korter te stoppen dan de duur die nodig is voor het inademen. Waqfa en Sakta lijken qua betekenis veel op elkaar, maar sakta is meer in de buurt van wasl en waqfa in de buurt van waqf.

(صَل) - Een afkorting / teken voor *qad joesala aléhi* (قَدْ يُصَلُّ عَلَيْهِ) (soms wordt er samengevoegd tijdens het lezen). Dit betekent dat de lezer hier soms stopt en soms niet. Hier kun je wasl ook doen maar het is beter om waqf te doen.

(صَلِّ) - Een afkorting / teken voor *alwaslu oela* (الْوَصْلُ أُوْلَى) (het is beter om samen te voegen). Het is beter om hier samen te voegen.

(O) - Dit teken geeft **het einde van een vers** aan. Dit was oorspronkelijk een **ronde ة** hetgeen een afkorting is voor vers. Overall waar alleen dit teken voorkomt, dient men waqf te doen.

(معانقه) - (normaal is dit als **مع** geschreven) - In sommige gevallen

komt er in een zinsconstructie **twee keer** het teken (**••**), bestaande uit **3 stippen**. Het is aan de lezer of hij op de eerste of het tweede teken waqf wil doen.

(ه) - Soms komt er midden in een vers dit teken (**ه**) voor. Hier mag je waqf doen. Sommige Qaries (Koran onderwijzers) beschouwen dit een teken dat het **einde van een vers** aangeeft.

Twee symbolen: Wanneer er 2 symbolen boven elkaar voorkomen, dan is het **bovenste teken** de leidende draad / betrouwbaar.

Soms staan er **tussen haakjes** de volgende woorden, hier mag je waqf doen:

Waqf-un-Nabie ^{sa} (**وقف النبي**) - Plaats waar de **Heilige Profeet Muhammad** ^{sa} altijd waqf deed.

Waqf-e-Djibrael ^{as} (**وقف جبرائيل**) of Waqf-e-manzil (**وقف منزل**) - Plaats waar de **Heilige Gabriel** ^{as} altijd waqf deed tijdens het reciteren.

Waqf-e-ghufrān (**وقف غفران**) - Plaats waar men stopt om Allah de Almachtige te vragen om **vergeving**.